

ARLETT VEREECKE, SHOWBIZZQUEEN MET BALLEN

Midden in de uitgangsbuurt van Los Angeles staat een huis waar iedereen binnenrolt. Bad boys met relatieproblemen, hondjes op coke, geknevelde pornosternen, zeventien wurgslangen, noem maar op. Bij Arlett Vereecke, de Vlaamse koningin van de hardrock, kan er altijd wel een lijk uit de kast vallen. **ZE MAAKTE GUNS N' ROSES GROOT, KENDE MICHAEL JACKSON PERSOONLIJK EN WAS EEN VAN DE VERTROUWELINGEN VAN VAN HALEN.** Nu is er haar levensverhaal in boekvorm. Door Johan Faes, foto's Koen Bauters, styling Linda Van Waesberge

ARLETT OP Z'N AMERIKAANS

ARLETT OP Z'N BELGISCH

Broek, Isabel Marant
Jasje, Gentu Cabini
Topje, L'Agence
Laarsjes, Ellen Verbeek,
alles bij Graanmarkt 13,
Antwerpen

VAN VEREECKE ARLETT TOT ROCK STARLETT

In de jaren 70 belandde Arlett Vereecke als promomeisje bij de Belgische poot van de platenmaatschappij Barclay Records. Haar baas was Milo De Coster, de weerwolf van de Vlaamse showbizz. Door vrienden als Zaki, Mike Verdrengh, Jean Blaute en Marijn Devalek had ze al een zekere fascinatie voor de mythische wereld van de muziek. In de praktijk had ze ook een aangeboren talent om met artiesten om te gaan en aankomend talent te ruiken.

Voor de portfolio van Virgin, het jonge label van Richard Branson, leek haar op het lijf geschreven. Toen de deur naar Londen openging, twijfelde ze geen seconde. Al werden de nadelen meteen duidelijk, zegt ze. 'Ik was gewend om taxi's te nemen, tot ik mijn eerste loon kreeg. Man, was dat slecht betaald! En koud dat het daar was! De winter van 1978-79 was de slechtste ooit en in ons appartement was er voor alles een metersysteem met munten. Zonder te overdrijven: ik kwam naar België om mij te verwarmen.'

Veel interessante mensen, dat wel. Ze deelde het appartement met vijf anderen, onder wie een muziekjournaliste van een Japans blad. De taal en de cultuur van het land van de rijzende zon fascineerden haar en ze maakte zich op om nog eens te verkassen. 'Net op dat moment belde Guido Van Liefferinghe me (*de stichter van 'Joepie' en 'Dag Allemaal', red.*): of ik niet naar Los Angeles wilde? Het klimaat was er goed, dus waarom niet.'

Die eerste maanden in L.A. maakte ze indruk op Michael Jackson. 'De mensen van CBS, zijn platenfirma, hadden me uitgenodigd. Michael Jackson!? Was die geen vijf jaar? Maar het waren lieve mensen, dus ging ik. Wat een artiest! Hij was 21 intussen, mooi, gracieus en nog zwart — al was er wel aan zijn neus gesleuteld. Tijdens een interview backstage zat zijn zus Janet naast hem alle vragen te herhalen. Waarop ik: "Versta je me niet, Michael? *Is it my accent?*" Hij proestte het uit en stuurde zijn zus weg. Het was een spelletje dat hij speelde met journalisten, uit verveling. Daarna gingen we samen van verdieping tot verdieping bij CBS op platenjacht. Later heeft hij me nog laten overvliegen naar Philadelphia voor een concert.'

Maar de ontmoeting die alles zou veranderen, was die met David Lee Roth. De flamboyante zanger stond met Van Halen aan de vooravond van hun monstersucces — een grotere band was er niet in Amerika, begin jaren tachtig. Naar de Europese markt werd toen zelfs niet gekeken, maar met haar expertise was Arlett de geknippede figuur om daar verandering in te brengen. Als pr-verantwoordelijke en tourmanager bracht ze veel rockgroepen voor het eerst naar Europa.

Bij Guns N' Roses speelde ze helemaal een sleutelrol: ze zorgde ervoor dat ze in de pers kwamen en platen verkochten. Haar reputatie ging haar vooraf, aldus Arlett. 'Lang voor ik van hen gehoord had, wisten zij maar al te goed wie ik was. *We need to get her, to get there* — daar waren ze van overtuigd.' En of het lukte.

Als koningin van de pr weet Arlett Vereecke hoe je van een straf verhaal een legende maakt. Een stiekeme sigaret op het toilet wordt 'een vliegtuig in de fik gestoken met Guns N' Roses', de getrashte hotelkamer in Tokio had bij nader inzien muren van papier-maché, reptielen zijn altijd van de dodelijke soort en platen stelen met Michael Jackson klinkt spannender dan promo's uitkiezen bij zijn label.

Maar zelfs onder de korrels zout blijft Vereecke een straffe madame met een unieke inkijk in het rockcircus, de coulissen en de backstage. Dat ze dikke maten is met David Lee Roth, de flamboyante zanger van Van Halen, dat ze Guns N' Roses mee op de kaart zette, dat gitarist Slash er kind aan huis is en zowat alle ruige jongens in Los Angeles haar liefkozend 'Queen' noemen, daar is geen woord van gelogen. En haar boek heeft zijn titel niet gestolen: *Rock starlett, het onwaarschijnlijke leven van een Vlaamse tussen de rocksterren.*

In eerste instantie zou de notoire rockjournaliste Sylvie Simmons het schrijven, maar 'zij zat er te dicht op', zegt Arlett Vereecke. 'Omdat

Sylvie Simmons een deel van de verhalen zelf heeft meegemaakt, had ze niet de neiging om alles nauwgezet uit te schrijven. Deed ze dat wel, dan kwam het er soms een beetje anders uit — beter, volgens haar. Na een valse start gingen we het nog eens proberen, maar toen kreeg ze 350.000 dollar voorschot om een boek over Leonard Cohen te schrijven.'

Toen kwam de vraag vanuit Gent voor een boek over haar leven. De uitgeverij bleef aandringen. 'Ik mocht het op mijn manier doen: geen gossip, maar een leuke kijk op het leven van de rock-'n-roll.' Een vrouwelijke kijk ook, en dat is best uitzonderlijk in een gekkenhuis vol testosteron, gitaren en Jack Daniel's.

Heeft het u geholpen dat u een vrouw bent?

'*Absolutely not.* Voor de eerste solotournee van (*de gitaarvirtuoos*) Steve Vai was ik plots gepromoveerd tot tourmanager. Het gebeurde dat ik met 150.000 dollar cash op mijn buik van de zaal naar het hotel liep. "Guys, iemand gaat daar op uitkomen en me de kop inslaan." De eerste twee nachten kreeg ik begeleiding, daarna kon ik m'n plan trekken. Een voorkeursbehandeling krijg je nooit. Ik heb een muzikantenleven geleid. Rampzalig voor relaties, en in tegenstelling tot bij de bandleden lagen er onderweg geen groupies aan mijn voeten. Maar eenzaam ben ik nooit geweest. Als ik thuiskom, zit het altijd vol. Ik moet oppassen dat ik mijn eigen kamer niet kwijt ben.'

Als u een favoriete plaat moet kiezen, gaat u dan automatisch voor iemand die u goed kent en waardeert?

'De muziek is wat ze is, ongeacht de muzikanten erachter. *The black album* van Metallica vind ik nog altijd ijzersterk, al is drummer Lars Ulrich niet mijn favoriete artiest. Mötley Crüe blijf ik appreciëren. *Appetite for destruction* van Guns N' Roses is een regelrechte klassieker, daar staat niet één slecht nummer op. Dat geldt ook voor Van Halen 1 en 2. Toen ik David Lee Roth leerde kende, ik was nog maar pas in Los Angeles, stond Van Halen voor de grote doorbraak. Ik ging naar hun show en was in twee minuten een fan voor het leven. De klank, het volume, het *showmanship* — *dangerous, dirty and sexy.*

Bent u altijd aangetrokken door het stevigere werk?

'In Europa kenden we dat niet. Niemand was hier toen harder dan Led Zeppelin. Voor mij is hardrock begonnen in Amerika. Het moment dat ze die gitaren opendraaiden, was als een primaire stomp in je onderbuik. *Yeah, let's rush it!* Iets heel anders dan Marva (*lacht*). Meteen besefte ik ook: het is er of het is er niet. Echte rock-'n-roll kun je niet faken.'

Bij haarbands als Whitesnake en Poison durft een mens wel eens twijfelen.

'O ja, absoluut. Zeker als je David Coverdale, de zanger van Whitesnake, bezig hoort: "*Yes darling*" en "*Of course, my dear*". Dat rolt normaal niet uit de mond van een rocker, maar hij leefde wel als een rockster. Of neem Ozzy Osbourne: in zijn latere jaren was hij bijlange niet zo hevig als ten tijde van Black Sabbath, maar hij blijft fantastisch. En Poison was een toffe groep om mee te werken.'

Stijliconen zijn het nooit geworden. Een hele opluchting.

'Er zat nochtans een echte artiest achter: Ray Brown, een Australische kleermaker die in L.A. woonde. Iedereen ging bij hem langs, van Judas Priest tot Bon Jovi. Hij maakte fantastische stukken. Van hem kwamen ook de eerste *leather jeans* voor Guns N' Roses.'

Wist u meteen: Guns N' Roses, die kerels hebben het?

'Zonder twijfel. Hun demo klonk retestrak en rauw, maar de jongens waren *nothing but trouble*. Ze leefden ook met het idee: "We moeten en zullen gitaar spelen, platen uitbrengen en dan sterven. Daarvoor hebben we vijf jaar." Het kwam erop neer dat ze leefden om dood te gaan.'

VAN GROOT NAAR MEGA

Was het een kwestie van op het juiste moment op de juiste plek zijn? Of ging u altijd bewust op uw doel af?

'Een beetje van beide. Het was ook een klein wereldje. Als je connecties had, kon je dingen gedaan krijgen met artiesten, zonder tussenperso-

nen of inmenging. Er was toen ook budget voor. Nu kan dat niet meer. De muziekindustrie is veranderd. Alles is gefocust op singles en snel geld. Het eerste album van Guns N' Roses bezorgde hen een stevige reputatie, maar er stond geen single op. We kregen het niet op MTV. Tot Axl Rose zei: we hebben een ballad nodig, en Slash iets op zijn gitaar begon te tokkelen. "Sweet child o' mine" werd hun doorbraakhit, terwijl het eigenlijk een *joke song* was.

Zijn dat de hoogtepunten: erbij zijn wanneer een klassieker geboren wordt? Of naast het podium staan en beseffen dat het daar en dan gebeurt?

'Van Halen ging net van groot naar mega toen ik Dave Roth leerde kennen. Maar met Guns N' Roses heb ik alles meegemaakt. Die jongens hingen dag en nacht rond in mijn huis. Slash woonde er zelfs permanent. Als ze ruzie hadden met hun vriendin, crashten ze bij mij. Ik zit ook midden in de stad, alle clubs liggen op wandelafstand. Als ze naar beneden rollen, vallen ze bij mij binnen. Het publiek van Guns N' Roses heb ik letterlijk zien evolueren van vijftig mensen in een club naar 50.000 uitzinnige fans in een stadion. Aerosmith, voor wie ze openden, teerden op hún succes. En de Guns zagen geen cent. Elk concert kregen ze een vijftiental tickets voor gasten, die ze doorverkochten voor drank en drugs. Maar alles veranderde toen ze drie dagen in The Marquee Club in Londen speelden. En toen ze in Rio voor 300.000 man stonden, was de zaak beklonken.'

Hartverwarmend, die magische momenten, maar u wilde zelf wellicht ook boter bij de vis.

'O ja, en ik ben duur. Voor 500 dollar kom ik mijn *kot* niet uit — wat zeg ik, daar kom ik niet voor van de wc (*lacht*). Niemand heeft daar trouwens ooit een probleem van gemaakt. Als het goed is, betalen ze in Amerika. Tot tien keer meer dan wat je in Europa krijgt.'

DAMAGE CONTROL

De nicht van Arlett vertrekt met de kinderen naar de supermarkt en vraagt of ze nog iets nodig heeft. 'Als ze Veuve Clicquot hebben, mag je twee flessen meebrengen. Niet van die goedkope broel. En deodorant. Champagne en deodorant: mijn overlevingskit.'

Nuchter blijven op de gepaste momenten: is dat het geheim van de harde dealmaker?

'Ik sta m'n mannetje als er moet gedronken worden. Op vroege tournees was het constant Jack Daniels en cola. Toen we allemaal wat meer geld begonnen te verdienen, werd dat champagne — kisten vol zijn er bij mij gepasseerd. Al blijf ik altijd net iets nuchterder dan de anderen, want als er 's morgens gebeld wordt, ben ik degene die moet opnemen. Opstaan met een groot glas wodka om de rillingen de baas te kunnen, daar paste ik voor. En drugs waren mijn ding niet. Gewoon stevig *boozen*, kater en gedaan.'

David Lee Roth kwam uit een rijke familie, maar de meeste rockmuzikanten zijn niet gewend om met geld om te gaan. Gaf dat problemen?

'De Guns hebben er nooit echt mee gesmeten. Axl Rose kocht een klein appartement en dan dat ernaast om er één groot van te maken. Slash had een bescheiden huis in de vallei. Izzy (*Stradlin, de ritmegitarist, red.*) wilde zelfs geen frank uitgeven. Toen hij zijn eerste cheque gekregen had van 800.000 dollar, was hij zo bang dat hij er maanden mee in zijn hemdzak heeft rondgelopen.'

Voor alle duidelijkheid: ik zit te vissen achter anekdotes van decadente verspilling en wilde feestjes.

'*Right*. De feestjes worden meestal betaald door iemand anders, wij nemen alleen de schadevergoeding voor onze rekening. De eerste week met Guns N' Roses in Tokio is er stevig gefeest. In niet-rokerskamers moesten we de matrassen omdraaien omdat ze vol gaten zaten — die kerels rookten als schoorstenen. Bij het uitchecken lieten ze mij achter voor de *damage control* zodat we niet gepluimd zouden worden. Bleek dat ze allemaal hun drankrekening op mijn kamer gezet hadden, dat de lusters overal loshingen en dat er stukken uit de muren waren. Ondertussen zaten zij veilig op de sneltrein naar Kyoto.'

Hebt u artiesten het contact met de realiteit zien verliezen?

'O ja, Axl. Die was in het begin al moeilijk, maar gaandeweg had hij geen flauw benul meer, van niks of niemand. Hij is dan ook omringd door jaknikkers.'

Zijn er verhalen die u niet hebt durven of mogen vertellen in het boek?

'In Amerika kan iedereen je een proces aansmeren zonder gegronde reden. Dat kost stukken van mensen, *right or wrong*. En er zijn zaken gebeurd die nog altijd problemen kunnen opleveren voor de betrokkenen. *Trust me*, doorvragen heeft geen enkele zin (*lacht*).'

Rock starlett, het onwaarschijnlijke leven van een Vlaamse tussen de rocksterren', door Arlett Vereecke en Bart Cop, is uitgegeven door Borgerhoff & Lambergts.